

BARIŞ UYGUR
Cehennem iftliđinden Kaçış

BARIŞ UYGUR 1978 yılında Eskişehir'de doğdu. 1996 yılından bu yana *Pişmiş Kelle*, *Gırgır* ve *Alarm* dergilerinde haftalık mizah yazıları yazdı. Kurulduğu günden beri *Uykusuz* dergisinde haftalık yazılarına devam ediyor. *Cehennem Çifliğinden Kaçış*, ilk romanı *Feriköy Mezarlığı'nda Randevu*'yla tanıştırdığı Süreyya Sami karakterinin ikinci macerası.

İletişim Yayınları 1808 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 251

ISBN-13: 978-975-05-1107-3

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora - Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Melek Özmüş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BARIŞ UYGUR

Cehennem Çiftliğinden Kaçış

Bir Süreyya Sami Polisiyesi

I

Telefon çaldı. Normalde üzerinde durulacak bir durum olmadığımı biliyorum ama bu benim için büyük bir yenilik demektir. Telefonu sadece bakkala sipariş vermek için kullanıyordum, arayanlar da aktif siyasetten çekildikten sonra Süleyman Demirel'i arayanlardan fazla değildi. Üstelik benim Yavuz Donat gibi sürekli bir arayanım da yoktu.

Yine de nereden baksanız ayda bir iki kere telefon alır, her aldığımda da itinayla şaşırırım. Lâkin bu kez şaşkınlığımın ikinci bir sebebi daha vardı. Birkaç gün önce, bakkala sipariş vermek için ahizeyi kaldırdığımda telefonda sesini en çok duyduğum hanımefendi hattımın borcundan dolayı kapatılmış olduğunu ve açtırmak için Bakırköy Telekom bilmem nesine başvurmam gerektiğini söylemişti. Telefonum borcundan dolayı kapalıysa param yok demektir. Elbette evde zor günler için sakladığım bir miktar para vardı ama hayat bana o zor günlerin telefonunun kesildiği günlerden çok daha zor olduğunu öğretmişti. Zor günler için ayırdığım paraya, gerçekten zor günlerde dokunurdum.

Sözünü uzattığımı farkındayım. Ama elden ne gelir, anlata-

cak ilginç bir şeyi olmayanlar hep biraz daha fazla konuşurlar. Nerede kalmıştık? Telefon çaldı, ben de açtım.

“Süreyya?”

“Evet?”

“Cemil ben. Devrem, nasılsın?”

Cemil. Hani bazen romanlarda falan okuruz ya duyduğunuz bir ses, gördüğünüz bir şey yıllar öncesine götürür, nereden nereye geldiğinizi düşündürür. İşte öyle oldu. Devrem! Bu sözü uzun zamandır duymamıştım. “Devrem” askerî okullarda ya da polis kolejinde falan sınıf arkadaşlarının birbirine hitap şeklidir. Sizi temin ederim ki ben hayatım boyunca sınıf arkadaşlarıma “devrem” demedim. Bana öyle denmesi rahatsız etmese de, manasız bir yakınlığı vurguladığını düşündüm hep. Kendi seçmediğiniz bir ortaklık. Elbette iyi anlaştığınız sınıf arkadaşlarınız olur, ama anlaşabildiklerinizden çok daha fazlası da sizin “devrenizdir”. Ben kimseyi “devrem” diye fazladan sevip saymadım şimdiye kadar. Ama anlaşılan o ki, Cemil sınıf arkadaşlarına hâlâ “devrem” demeyi sürdürüyordu.

Neyse ki Cemil, iyi anlaştığım üç beş arkadaşımдан biriydi. Gerçi yıllardır ondan hiç haber almamıştım ve bu konuda bazı fikirlerim de yok değildi. Beni aramayı kestiği zaman fazla üzerinde durmamıştım. Hiçbir şeyin üzerinde fazla durmam zaten. Aradığında suratına kapatacak hâlim de yoktu tabii.

“Cemil? Merhaba, asıl sen nasılsın yahu? Kaç yıl oldu?”

“Oldu bir hayli. Kusura bakma ne zamandır arayamadım. Ama sen de az hayırsız çıkmadın, teşkilattan ayrıldıktan beri ne aradın ne sordun!”

“Hayat be! Hayhuydan vakit olmuyor. Bir de siz atanıp duruyorsunuz, neredesiniz, ne yapıyorsunuz takip etmek güç. Ben neticede hep aynı yerdeyim.”

“Asıl kabahat benim biliyorum. Gerçi senin teşkilattan ayrıldığında telefonun da yoktu, şimdi bile zor buldum bakma. Allahtan rehber kayıtlıymışsın.”

“Bundan haberim yoktu. Hâlâ rehber var mı?”

“Eskisi gibi kitap olarak basmıyorlar elbette, basıyorlarsa da ben bilmiyorum. Ne adamsın yahu! Neyse, artık internetten bakılıyor. Ama Allah bilir sende internet falan da yoktur. Facebook’ta aradım önce, bulamayınca akıl edebildim bilinmeyen numaralara girmeyi.”

“Bilgisayarım yok, alsam ne yapacağım onu da bilmiyorum.”

“Almak lâzım be devrem. Bu devirde...”

“Eh, herhâlde almak lâzım. Önümüzdeki günlerden birinde.”

“Her neyse. Şimdi böyle birden konuya girmek zor geliyor, sen de anlıyorsundur ama hukukumuzda dayanarak affını istiyorum, seninle görüşmem gereken bir konu var.”

“Anlat, dinliyorum.”

“Aslında... Bu akşam bize gelebilir misin? İşin yoksa tabii.”

“Yok... Yani işim yok, ama telefonda halletsek?”

“Abi nasıl diyeyim... Bilmem hatırlıyor musun... Çanak çömlek patladı.”

Bir an durdum. Cemil’in neden bahsettiğini anlamaya çalıştım.

“Eskiden derdik ya hani ‘Çanak çömlek patladı,’ diye. Ondan bahsediyorum.”

Görünen o ki, hiç istemesem de Cemil’le buluşmak zorundaydım.

“E gelayım o zaman, sen nerede oturuyorsun şimdi?”

“Yakındayım yakında. Senin rehberdeki adresin Zeytinburnu, numara doğru olduğuna göre oradasın değil mi?”

“Evet.”

“Hah güzel. Ben de Yeşilköy’deyim. Tarif edeyim bak. Nasıl gelirsin? Araba var mı?”

“Araba yok, gerek de yok zaten, trene atlar gelirim işte, üç istasyon şuradan.”

“Dört istasyon.”

“Yenimahalle’yi sayma, uzun tren geldiği zaman bir ucu Yenimahalle diğer ucu Bakırköy’de oluyor.”

Güldü. Biraz zoraki, gülmesi gerektiğini düşünen ama hiç gülesi olmayan, sıkıntılı bir adamın gülüşü.

“Tamam, Yeşilköy’de inince, Migros’a giderken, ilk sağa dön, Mahmut Şevket Paşa Sokak var ona gireceksin. Ya da boş ver inince cepten ara, ben seni alırım. Dur sana cebi vereyim...”

“Yok, sen apartman numarasını söyle yeter, benim cep telefonum yok.”

“Süreyya ne adamsın ya! Cep yok, internet yok. Tamam; yaz...”

Verdiği adresi telefonun yanındaki dağınıklığın içinden bulduğun bir parça kâğıda yazdım ve ne zaman gelmemi istediğini sordum.

“Akşam işte. Sekiz buçuk gibi.”

“Tamam, ben akşam yemeğinden sonra gelirim.”

“Yok yahu, yemeğe gel. Yoksa evlendin mi sen?”

“Hayır, ne alakası var?”

“Ne bileyim, öyle akşam yemeğini yiyeyim falan deyin. Aç gel mutlaka ha, sakın bir şey yeme. Gülseren’in haberi var seni çağıracağımdan, güzel bir yemek hazırlıyordur o şimdi sana. Hem ev yemeği yemiş olursun be devrem.”

Yıllar sonra gelen bir hâl hatır telefonuna alışık değildim. Telefonu kapattığımda içime bir huzursuzluk çörekledi. Bu akşam bir ailenin evine misafir olacak; anne, baba ve çocuklardan oluşan o kutsal mâbede uğursuz bir yabancı, git-

tikten sonra çocuklara gösterilecek bir ibret vesikası olarak girecektim. Gülseren ve Cemil'in, artık okulunu bitirmiş olması gereken bir kız çocukları vardı, onu da yıllardır görmemiştim tabii.

Cemil'in benimle ne derdi varsa bunu telefonda halletmesini isterdim ama eski zamanlardan, Polis Koleji yıllarından kalma sihirli cümleyi kurmuştu: Çanak çömlek patladı.

O zamanlar, şimdi ne kadar önemsiz olduğuna şaşırarak tebessümle hatırladığım sorunları özel olarak konuşmak gerektiğinde veya yanımızda konuyu duymasını istemediğimiz birisi olduğunda kullandığımız bir şifreydi bu. Birisi "Çanak çömlek patladı!" dediğinde herkes derhâl susması gerektiğini anlar, ustaca laf çevrilirdi. Çanak çömlek patladı... Gerçekten telefonda konuşulamayacak bir şey olmalıydı. En azından başka bir yere çağırmasını tercih ederdim ama zorlamanın bir âlemi yoktu. Görünen o ki, her ne konuşacaksa, anlatabileceği tek yer kendi eviydi. Yoksa Cemil'in de beni evinde ağırlamak için yanıp tutuştuğunu pek sanmıyordum.

Telefonu kapattıktan sonra, koridordaki dolabın aynasına bakarak akşam yemeği için tıraş olup olmamak konusunda bir karar vermeye çalışırken Gülseren'i, Cemil'i ve küçük kızlarını düşündüm. Adını hatırlamaya çalıştım ama olmadı. Aynada kendi gözüme daha da yaşlı gözüktüm birden. Ben de şimdi o yaşlarda bir çocuğa sahip olabilirdim. Ama olmadı. Hayatım boyunca, beni biraz olsun makul bir adam olmaktan alıkoyan şu bıkkınlığım ya da tembelliğim ya da adı her neyse, olmasa her şey daha farklı olurdu diye düşündüm. Yine de olduğum şeye rıza göstermem gerektiğini çünkü bu saatten sonra başka bir şey olmamın zaten imkânsız olduğu gerçeğini kendime hatırlatarak banyoya tıraş olmaya gittim.